

Уставни суд Босне и Херцеговине у пленарном сазиву, у саставу: предсједник Мирсад Ђеман, потпредсједнице Валерија Галић и Angelika Nußberger и судије Helen Keller, Ledi Bianku, Марин Вукоја и Лариса Велић, на сједници одржаној 19. новембра 2025. године, у предмету број **АП-4618/25**, рјешавајући апелацију политичке организације **„За правду и ред – Листа Небојше Вукановића“**, на основу члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, члана 18. став (3) тачка х), члана 57. став (2) тачка а) и члана 58. Правила Уставног суда Босне и Херцеговине – пречишћени текст („Службени гласник Босне и Херцеговине“ бр. 94/14, 47/23 и 41/24), донио је

ОДЛУКУ О ДОПУСТИВОСТИ

Одбацује се као недопуштена апелација политичке организације **„За правду и ред – Листа Небојше Вукановића“** поднесена против Рјешења Суда Босне и Херцеговине број С1 3 Иж 053064 25 Иж од 10. октобра 2025. године због тога што је *ratione materiae* инкомпатибилна с Уставом Босне и Херцеговине.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

1. Политичка организација „За правду и ред – Листа Небојше Вукановића“ (у даљњем тексту: апеланткиња) из Требиња поднијела је 22. октобра 2025. године апелацију Уставном суду Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Уставни суд) против Рјешења Суда Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: Суд БиХ) број С1 3 Иж 053064 25 Иж од 10. октобра 2025. године. Апеланткиња је такође поднијела захтјев за доношење привремене мјере којом би Уставни суд наложио Централној изборној комисији Босне и Херцеговине (у даљњем тексту: ЦИК) да поништи овјеру Савеза независних социјалдемократа (у даљњем тексту: СНСД) за учешће на пријевременим изборима за предсједника Републике Српске 2025. године до доношења коначне одлуке Уставног суда.

Уводне напомене

2. Пресудом Суда БиХ број С1 2 К 046070 23 К од 26. фебруара 2025. године, која је потврђена другостепеном пресудом од 12. јуна 2025. године (у даљњем тексту: кривична

пресуда), Милорад Додик (предсједник политичке странке Савез независних социјалдемократа – СНСД) осуђен је на казну затвора у трајању од једне године због почињеног кривичног дјела неизвршавања одлуке високог представника из члана 203а. став 1, а у вези са чл. 39, 42. и 48. Кривичног закона БиХ. На основу члана 203а. став 4, а у вези са чланом 73. Кривичног закона БиХ, истом пресудом је Суд БиХ Милораду Додику изрекао и мјеру безбједности забране вршења дужности предсједника Републике Српске у трајању од шест година.

3. Одлуком ЦИК-а од 6. августа 2025. године Милораду Додику, предсједнику Републике Српске изабраном на изборима 2022. године, утврђен је престанак мандата са 12. јуном 2025. године, када је кривична пресуда и постала правоснажна.

4. ЦИК је 28. августа 2025. године донио Одлуку о расписивању и одржавању пријевремених избора за предсједника Републике Српске.

5. У складу с Упутством о роковима изборних активности за одржавање пријевремених избора за предсједника Републике Српске, политичке странке и независни кандидати су пријаву за овјеру учешћа на изборима морали поднијети од 25. до 29. септембра 2025. године.

6. Према подацима са званичне странице ЦИК-а, овјерене су пријаве слjedeћих политичких субјеката: Савез за нову политику, Еколошка партија Републике Српске, Славко Драгичевић – независни кандидат, апеланткиња, Српска демократска странка – СДС, СНСД и Игор Гашевић – независни кандидат (види на https://www.izbori.ba/Documents/2025/pi_2025_1/kontakti_ovjrenih_ps_pi_rs_2025-bos.pdf).

7. Према подацима са званичне странице ЦИК-а, ЦИК је након поступка пријаве за овјеру учешћа на изборима разматрао и пријаве кандидата. Поред наведена два независна кандидата, ЦИК је овјерио четири кандидата за учешће на пријевременим изборима за предсједника Републике Српске, која су предложиле четири овјерене политичке странке, и то: Драган Ђокановић (Савез за нову политику), Бранко Блануша (СДС), Синиша Каран (СНСД) и Никола Лазаревић (Еколошка партија Републике Српске). Такође је утврђен редослијед политичких субјеката на гласачком листићу, и то: 1. Савез за нову политику; 2. СДС; 3. Игор Гашевић – независни кандидат; 4. СНСД; 5. Славко Драгичевић – независни кандидат и 6. Еколошка партија Републике Српске (види на <https://www.izbori.ba/?Lang=3&CategoryID=64&Id=5792>). Из наведеног произлази да апеланткиња није пријавила свог кандидата за пријевремене предсједничке изборе у Републици Српској.

Поступак у којем је донесена оспорена одлука

8. Одлуком ЦИК-а број 06-1-07-3-991/25 од 1. октобра 2025. године овјерена је пријава политичке странке СНСД за учествовање на пријевременим изборима за предсједника Републике Српске, који ће се одржати 23. новембра 2025. године. ЦИК је у поступку провјере конкретне пријаве утврдио да је СНСД био овјерен за учешће на изборима 2022. године за предсједника Републике Српске и да испуњава услове за овјеру пријаве за исти ниво власти и на пријевременим изборима.

9. Рјешењем Суда БиХ број С1 3 Иж 053064 25 Иж од 10. октобра 2025. године одбијена је апеланткињина жалба поднесена против одлуке ЦИК-а. Суд БиХ је у образложењу истакао да је апеланткиња у жалби навела да је одлука ЦИК-а да СНСД испуњава услове за овјеру незаконита јер је супротна кривичној пресуди, Уставу Босне и Херцеговине и Европској конвенцији за заштиту људских права и основних слобода (у даљњем тексту: Европска конвенција). Апеланткиња је нагласила да је пријаву наведене политичке партије потписао Милорад Додик, којем је кривичном пресудом изречена мјера безбједности забране вршења дужности предсједника Републике Српске. Суд БиХ је истакао да апеланткиња сматра да је ЦИК занемарио правне посљедице осуде Милорада Додика и овјерио пријаву политичком субјекту чијем је предсједнику изречена мјера забране и на тај начин угрозио владавину права. Апеланткиња је тврдила да је правна посљедица пресуде против Милорада Додика и забрана обављања дужности предсједника СНСД-а, што је ЦИК прекршио оспореном одлуком. Апеланткиња је такође истакла да је ЦИК подзаконским актом нормирао поступак пријаве политичких партија за пријевремене изборе, што је искључиво у надлежности законодавца, на што упућује и правни став изражен у Одлуци Уставног суда број У-19/00. Суд БиХ је истакао да је апеланткиња навела да је Милораду Додику због правних посљедица осуде престала службена дужност предсједника СНСД-а, а овјером учешћа на изборима те политичке организације ЦИК је одбио да спроведе правне посљедице кривичне пресуде.

10. Суд БиХ је првенствено констатовао да је неоснован приговор ЦИК-а да се апеланткињина жалба одбаци као жалба коју је изјавило неовлашћено лице. Наиме, како је образложено, апеланткиња је овјерила пријаву за учешће на конкретним пријевременим изборима, чиме је, у складу с релевантним одредбама Изборног закона БиХ, стекла статус политичког субјекта којем је дато право на изјављивање приговора „за повреде права установљених овим законом“. Суд БиХ је даље истакао да је оспорена одлука заснована на правилној примјени члана 2.9 став (1) тачка 5. Изборног закона БиХ и члана 8. ст. (1) и (2) Упутства о процедурама за спровођење пријевремених избора за предсједника Републике

Српске (у даљњем тексту: Упутство). Наиме, образложено је да је оспорена одлука донесена у оквиру законом прописаних надлежности, а по процедури утврђеној подзаконским актом. Суд БиХ је нагласио да доношењем Упутства ЦИК није мијењао законом установљена права политичких субјеката, коалиција или независних кандидата, него је прописао процедуру подношења пријава на пријевременим изборима, а што је његово овлашћење на основу чл. 2.9 став (1) тачка 2. и 14.3 став (5) Изборног закона БиХ. Суд БиХ је оцијенио и да апеланткиња неосновано оспорава правилност одлуке ЦИК-а услед чињенице да је Милораду Додику, који је потписао пријаву СНСД-а, правоснажном кривичном пресудом изречена мјера забране обављања јавних дужности. Наиме, у моменту подношења пријаве Милорад Додик је био уписан у Извод из судског регистра као лице овлашћено за заступање СНСД-а, што потврђује извод Основног суда Бања Лука од 21. августа 2025. године. Стога је Суд БиХ закључио да је правилно утврђење у оспореној одлуци да је у моменту подношења пријаве политички субјекат био уписан у судски регистар те да је пријаву потписало лице овлашћено за заступање.

11. Даље је истакао да околност да је Милораду Додику, предсједнику СНСД-а, правоснажном одлуком кривичног суда изречена забрана обављања јавних дужности нема утицаја на права политичке странке која испуњава законске услове да се кандидује на пријевременим изборима јер самој политичкој партији није изречена било каква забрана дјеловања. Суд БиХ је истакао да, супротно наводима из жалбе, ЦИК није имао основа да се у оспореној одлуци позива на кривичну пресуду јер није расправљао о подобности кандидата будући да предмет овјере није била кандидатска листа. Радило се о поступку овјере пријаве политичког субјекта (СНСД), након које ће услједити овјеравање кандидатских листа и тек у тој фази ЦИК ће цијенити да ли кандидати испуњавају прописане услове за овјеру своје кандидатуре. Суд БиХ је даље навео да апеланткињине жалбене тврдње да се правне посљедице кривичне пресуде у погледу изречених мјера забране Милораду Додику протежу и на право на обављање функције предсједника политичке странке нису релевантне у конкретном спору. Наиме, то правно питање може бити предмет расправе у евентуалном поступку брисања уписа права заступања и представљања. Међутим, како је образложено, с обзиром на то да је, према упису у судски регистар, именовани у вријеме подношења конкретне пријаве био овлашћен у име политичке странке, то значи да је предузео радњу у складу с овлашћењима предсједника странке.

Апелациони наводи

12. Апеланткиња сматра да јој је оспореном одлуком прекршена слобода окупљања и удруживања из члана II/3.и) Устава Босне и Херцеговине и члана 11. Европске конвенције, те да је дошло до кршења чл. I/2. и II/1. Устава Босне и Херцеговине. Апеланткиња, у суштини, понавља наводе које је истицала у току поступка, указујући да су ЦИК и Суд БиХ занемарили правне посљедице кривичне пресуде изречене Милораду Додику из члана 203а. став 5. тач. а), ц) и д) Кривичног закона БиХ. Апеланткиња је истакла да је она политичка организација која активно учествује у изборним процесима на свим нивоима власти Босне и Херцеговине. Сматра да је ЦИК погрешно примијенио одредбе материјалног и процесног права у поступку по пријави СНСД-а, чиме је повријеђен члан I/2. Устава Босне и Херцеговине. Апеланткиња је нагласила да правне посљедице осуде из члана 203а. став 5. тач. а), ц) и д) Кривичног закона БиХ наступају по сили закона. Даље је детаљно навела да због посљедица кривичне пресуде Милорад Додик не може бити предсједник СНСД-а и ЦИК не може овјерити захтјев СНСД-а за учешће на изборима који је потписао Додик. Апеланткиња сматра да у уставноправном смислу одлука ЦИК-а нарушава принцип владавине закона и уноси правну, па и јавну несигурност, те угрожава морал и права других. Истакла је и да ЦИК спада у извршну власт, те да, сходно томе, нема никакве прерогативе законодавца. У вези с тим, апеланткиња се позвала на Одлуку Уставног суда број У-19/00 (тачка 26) и Одлуку Дома за људска права број ЦХ/98/375 (став 1244), те истакла да из цитиране праксе, која тумачи члан I/2. Устава Босне и Херцеговине, јасно произлази да ЦИК не може путем подзаконских аката (у конкретном случају Упутства) да нормира нешто што спада у надлежност законодавца, нити смије да спроводи закон на начин који је супротан одлукама судова. Апеланткиња сматра да је тумачење Изборног закона и подзаконских аката како је примијењено у одлукама Суда БиХ и ЦИК-а очигледно противно Уставу Босне и Херцеговине. Апеланткиња је истакла да су тиме повријеђена и њена права загарантована чланом I/2. Устава Босне и Херцеговине.

Релевантни прописи

13. **Изборни закон Босне и Херцеговине** („Службени гласник БиХ“ бр. 23/01, 7/02, 9/02, 20/02, 25/02, 4/04, 20/04, 25/05, 52/05, 65/05, 77/05, 11/06, 24/06, 32/07, 33/08, 37/08, 32/10, 48/11 – одлука УСБиХ, 63/11 – одлука УСБиХ, 15/12 – рјешење УСБиХ, 11/13 – рјешење УСБиХ, 18/13, 7/14, 31/16, 1/17 – одлука УСБиХ, 54/17 – рјешење УСБиХ, 41/20, 38/22, 51/22, 67/22, 24/24, 24/24 – исправка)

За потребе ове одлуке користи се неслужбени пречишћени текст сачињен у Уставном суду БиХ, који гласи:

Члан 1.13

Пријава за овјеру за учешће на изборима укључује изјаву потписану од председника политичке партије, коалиције, независног кандидата, представника листе независних кандидата, регистрованог удружења, или другог регистрованог организованог облика дјеловања националних мањина и групе од најмање 40 грађана који имају бирачко право, да ће се та политичка партија, коалиција, независни кандидати, регистрована удружења, други организовани облици дјеловања националних мањина у својим активностима придржавати Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини.

Члан 2.9 став (1) тач. 2. и 5.

Изборна комисија Босне и Херцеговине је независан орган који подноси извјештај непосредно Парламентарној скупштини Босне и Херцеговине и чија овлаштења из ње произилазе. Изборна комисија Босне и Херцеговине:

2. доноси административне прописе за провођење овог закона;

5. овјерава политичке странке, коалиције, листе независних кандидата и независне кандидате за учешће на свим нивоима непосредних избора у Босни и Херцеговини;

Члан 4.1

Да би учествовали на изборима, политичке странке, независни кандидати, коалиције и листе независних кандидата овјеравају се код Изборне комисије Босне и Херцеговине.

Члан 4.3

Да би учествовала на изборима, политичка странка мора бити регистрована код надлежног органа, у складу са законом. Уз пријаву за овјеру мора бити приложен доказ који није старији од 60 дана да је политичка странка регистрована код надлежног органа, који није старији од 60 дана. Политичка странка мора поднијети пријаву за овјеру под истим називом под којим се регистровала код надлежног органа.

Члан 4.4 став (5)

(5) Да би се овјерила за учешће на изборима, политичка странка или независни кандидат мора поднијети Изборној комисији Босне и Херцеговине пријаву за учествовање на изборима, [...].

Члан 4.6 ст. (3) и (4)

(3) Ако су подаци из пријаве нетачни или пријава садржи неки други недостатак у смислу овог закона или подзаконског акта Централне изборне комисије БиХ, Централна изборна комисија БиХ о томе обавјештава подносиоца пријаве, који је дужан отклонити недостатке у року од два дана од дана пријема обавјештења. Ако политичка партија у овом року не отклони недостатак из овог става, Централна изборна комисија БиХ неће овјерити пријаву политичке партије за учешће на изборима.

(4) Централна изборна комисија БиХ одлучује да ли ће потврдити или одбити пријаву за учешће на изборима.

Члан 14.3 став (5)

(5) Централна изборна комисија БиХ спроводи пријевремене изборе на начин и према поступку утврђеном овим законом за спровођење редовних избора.

14. Упутство о процедурама за провођење пријевремених избора за председника Републике Српске („Службени гласник БиХ“ број 52/25 од 2. септембра 2025. године) у релевантном дијелу гласи:

Члан 8. ст. (1) и (2)

(Пријава политичких странака које су учествовале на редовним изборима за председника РС)

(1) Политичке странке које су биле овјерене за учешће на редовним изборима за председника и потпредседнике Републике Српске 2022. године, не морају поновно подносити цјелокупну документацију за овјеру учешћа на пријевременим изборима за председника РС, већ се пријава са документацијом, која је поднесена за редовне изборе за председника РС, прихвата уз подношење новог попуњеног обрасца њихове пријаве за овјеру учешћа на пријевременим изборима, новог посебног рачуна за финансирање трошкова изборне кампање и извјештаја о промету посебног рачуна за финансирање трошкова изборне кампање.

(2) Политичке странке које су овјерене на редовним изборима за председника и потпредседнике Републике Српске 2022. године, као и политичке странке чланице коалиције, нису обавезне уплатити таксу за учешће на пријевременим изборима за председника РС и ослобођене су обавезе прикупљања потписа подршке..

15. **Кривични закон БиХ** („Службени гласник БиХ“ бр. 3/03, 32/03, 37/03, 54/04, 61/04, 30/05, 53/06, 55/06, 32/07, 8/10, 47/14, 22/15, 40/15, 35/18, 46/21, 31/23 и 47/23)

За потребе ове одлуке користи се неслужбени пречишћени текст сачињен у Уставном суду БиХ, који у релевантном дијелу гласи:

Неизвршавање одлука високог представника

Члан 203а. ст. (1), (4) и (5)

(1) Службено лице у институцији Босне и Херцеговине, Федерације Босне и Херцеговине, Републике Српске, Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, или у кантону, граду или општини или локалној заједници или било којем органу локалне управе и самоуправе, или одговорно лице које не примијени, не проведе, не изврши или на други начин не поштује одлуку високог представника за Босну и Херцеговину, или које спријечи односно на други начин омете примјену, провођење или извршење такве одлуке, казниће се казном затвора од шест мјесеци до пет година.

(4) За кривично дјело из става (1) овог члана изрећи ће се мјера безбједности забране вршења дужности.

(5) У складу с члановима 113. и 114. овог закона, осуда за кривична дјела из става (1) овог члана има за правну посљедицу осуде:

а) престанак службене дужности и престанак запослења;

б) одузимање одликовања;

ц) забрану вршења службене дужности у законодавном, извршном, правосудном, управном или било којем органу који се у цијелости или дјелимично финансира из јавних средстава; и

д) забрану стицања службене дужности у законодавном, извршном, правосудном, управном или било којем органу који се у цијелости или дјелимично финансира из јавних средстава..

16. При испитивању допуствости апелације Уставни суд је пошао од одредби члана VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине и члана 18. став (3) тачка х) Правила Уставног суда.

17. Члан VI/3.6) Устава Босне и Херцеговине гласи:

Уставни суд има и апелациону надлежност над питањима по овом Уставу, која проистичу из пресуде сваког суда у Босни и Херцеговини.

18. Члан 18. став (3) тачка х) Правила Уставног суда гласи:

(3) Апелација није допуствива ако постоји неки од сљедећих случајева:

*х) апелација је *ratione materiae* инкомпатибилна са Уставом;*

19. Апеланткиња тврди да јој је оспореном одлуком прекршена слобода окупљања и удруживања из члана II/3.и) Устава Босне и Херцеговине и члана 11. Европске конвенције. Уставни суд подсјећа да је чланом 11. Европске конвенције прописано да „свако има право на слободу мирног окупљања и слободу удруживања с другима, укључујући и право да оснива синдикат и приступи му ради заштите својих интереса“. У вези с тим, Уставни суд запажа да се у конкретном случају одлучивало о правилности пријаве СНСД-а за учествовање на пријевременим изборима за предсједника Републике Српске, који ће се одржати 23. новембра 2025. године. Дакле, у поступку се није одлучивало о било каквим апеланткињиним правима која се могу довести у везу са слободом окупљања и удруживања. С обзиром на наведено, Уставни суд сматра да су апеланткињини наводи о кршењу слободе окупљања и удруживања из члана II/3.и) Устава Босне и Херцеговине и члана 11. Европске конвенције *ratione materiae* инкомпатибилни с Уставом Босне и Херцеговине.

20. Уставни суд даље запажа да апеланткиња наводи и да су јој оспореном одлуком повријеђена права „загарантована чланом I/2. Устава Босне и Херцеговине“, те да из апелационих навода произлази да сматра да је дошло до кршења владавине права. Уставни суд подсјећа да је чланом I/2. Устава Босне и Херцеговине прописано: „Босна и Херцеговина је демократска држава, која функционише на принципу владавине права и на основу слободних и демократских избора.“ Уставни суд даље подсјећа да је у својој досадашњој пракси члан I/2. Устава Босне и Херцеговине тумачио тако да садржи принцип владавине права. Принцип владавине права није ограничен само на формално поштовање уставности и законитости, већ

захтијева да сви правни акти (закони, прописи и сл.) имају одређен садржај, односно квалитет примјерен демократском систему, тако да служе заштити људских права и слобода у односима грађана и тијела јавне власти у оквиру демократског политичког система. У вези с тим, Уставни суд подсјећа да стандард квалитета закона тражи да правна норма буде доступна лицима на која се примјењује и да буде за њих предвидљива, то јест довољно прецизна да они могу стварно и конкретно знати своја права и обавезе до степена који је разуман у датим околностима, како би према њима могли да се понашају (види Одлуку о допуствости и меритуму број АП-542/21 од 7. априла 2021. године, тачка 64). Такође, Уставни суд подсјећа да је владавина права један од основних принципа демократског друштва, те је појам својствен свим члановима Европске конвенције (види Европски суд за људска права; у даљњем тексту: Европски суд, *Vistiņš и Perepjolkins против Летоније*, пресуда од 25. октобра 2012. године, представка број 71243/01, тачка 95). Међутим, Уставни суд запажа да из апелационих навода произлази да се апеланткиња у суштини позива на кршење владавине права јер сматра да одлуке Суда БиХ и ЦИК-а нису законите те да су противне Уставу Босне и Херцеговине, али без навођења како су њена права повријеђена тим одлукама, тј. како те одлуке утичу на њена права.

21. У вези с тим, Уставни суд указује да је у својој ранијој пракси у вези с надлежношћу из члана VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине закључио: „Смисао наведене уставне одредбе је да пружи заштиту учесницима у поступку који је резултирао одлуком за коју се сматра да крши уставна права. На наведени закључак упућује и члан VI/3.б) Устава Босне и Херцеговине, у дијелу који гласи: *над питањима по овом Уставу, која проистичу из пресуде сваког суда у Босни и Херцеговини*“ (види Одлуку Уставног суда број АП-1580/20 од 20. маја 2020. године, тачка 22, доступна на www.ustavnisud.ba). Дакле, Уставни суд је у својој пракси заузео став да је предмет поступка у оквиру те надлежности, тј. апелационе надлежности непосредна заштита људских права и основних слобода загарантованих Уставом Босне и Херцеговине. Апелационом надлежношћу је, у суштини, прописана индивидуална уставна жалба путем Устава Босне и Херцеговине, којом је апелантима омогућено да се обрате Уставном суду ради заштите својих индивидуалних права и основних слобода загарантованих Уставом Босне и Херцеговине. Уставни суд подсјећа да је и према конзистентној пракси Европског суда неопходно да апликант докаже да је жртва наводног кршења неког од права или слобода гарантованих Европском конвенцијом, те да мора бити лично угрожен наводним кршењем или се у супротном апликација одбацује као недопуштена (види, између осталог, Европски суд,

Romano Scozzafava и други против Италије, одлука од 25. априла 2017. године, апликација број 20014/13).

22. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да се апеланткиња не може позвати на кршење члана I/2. Устава Босне и Херцеговине само зато што сматра да одлуке редовних судова и надлежних органа нису донесене у складу с принципом владавине права. Наиме, апеланткиња мора навести на који начин је због кршења владавине права из члана I/2. Устава Босне и Херцеговине повријеђено неко њено право или слобода загарантовани Уставом Босне и Херцеговине и Европском конвенцијом. У супротном, свако лице ће моћи поднијети апелацију против одлуке редовног суда позивајући се на члан I/2. Устава Босне и Херцеговине без обзира на то да ли се том одлуком заиста одлучивало о његовим правима и интересима.

23. Уставни суд поново подсјећа да се оспореном одлуком одлучивало о правилности пријаве СНСД-а за учествовање на пријевременим изборима за предсједника Републике Српске. Дакле, предмет конкретног поступка није била апеланткињина пријава, нити Уставни суд запажа да се одлучивало о неком другом апеланткињином праву. Наиме, Уставни суд запажа да је апеланткиња овјерила своју пријаву за учешће на конкретним изборима и да није предложила свог кандидата за пријевремене изборе (види тач. 6. и 7. ове одлуке), тако да Уставни суд не уочава како је конкретни поступак могао директно или индиректно да утиче на апеланткињина права као политичког субјекта. Такође, Уставни суд запажа да апеланткиња наводи да су јој због одлука Суда БиХ и ЦИК-а повријеђена права „загарантована чланом I/2. Устава Босне и Херцеговине“, али не наводи на који начин оспорена одлука утиче на било које њено право, директно или индиректно. Из наведеног произлази да апеланткиња није навела нити пружила доказе да би одлука коју оспорава апелацијом могла имати било какав утицај на њена уставна права или основне слободе. Стога, Уставни сматра да су апелациони наводи о кршењу члана I/2. Устава Босне и Херцеговине *ratione materiae* инкомпатибилни с Уставом Босне и Херцеговине.

24. Дакле, у вези с апеланткињиним позивањем на члан II/1. Устава Босне и Херцеговине, Уставни суд указује да се не ради о материјалном праву на чије се кршење апеланткиња може самостално позвати, већ се ради о уставној одредби којом се Босна и Херцеговина и оба ентитета обавезују да обезбиједе највиши ниво међународно признатих људских права и основних слобода. Стога, Уставни суд и те наводе сматра *ratione materiae* инкомпатибилне с Уставом Босне и Херцеговине.

25. У складу с наведеним, а имајући у виду одредбу члана 18. став (3) тачка х) Правила Уставног суда, према којој ће се апелација одбацити као недопуштена уколико је *ratione materiae* инкомпатибилна с Уставом Босне и Херцеговине, Уставни суд је одлучио као у диспозитиву ове одлуке.

26. С обзиром на одлуку Уставног суда у овом предмету, није неопходно посебно разматрати апеланткињин захтјев за доношење привремене мјере.

27. У складу са чланом VI/5. Устава Босне и Херцеговине, одлуке Уставног суда су коначне и обавезујуће.

Предсједник
Уставног суда Босне и Херцеговине

Мирсад Ћерман

